

Het bewijs dat er naar *gewone dagen* wordt verwezen is zo overweldigend dat zelfs liberale Hebreeuwse geleerden toegeven dat de auteur geen andere bedoeling kan hebben gehad – vooral niet wanneer de woorden ‘avond’ en ‘ochtend’ vanaf de eerste dag worden gebruikt. (Zie Hoofdstuk 2 van het Creation Answers Book, en Six Days?)

Op de vierde dag werd het huidige *systeem* ingesteld toen de tijdelijke lichtdragers van de aarde werden gemaakt, zodat het diffuse licht van de eerste dag niet langer nodig was. [Interessant genoeg kwam ik er na het schrijven van dit artikel achter dat Calvijn hetzelfde punt naar voren had gebracht (zie Calvijn zegt: Genesis betekent wat er staat). Dit toont aan dat sceptici opnieuw argumenten herhalen die lang geleden door bijbelgelovige geleerden zijn weerlegd.]

Opmerkingen

- Dit zou van groot belang zijn geweest voor heidense wereldbeelden die de neiging hadden de zon te aanbidden als de bron van al het leven. God lijkt duidelijk duidelijk te maken dat de zon ondergeschikt is aan Zijn Schepperschap als de bron van alles. Hij heeft de zon niet ‘nodig’ om leven te creëren (in tegenstelling tot theïstische evolutionaire overtuigingen). Deze ongebruikelijke, contra-intuïtieve scheppingsvolgorde (licht vóór zon) voegt feitelijk een kenmerk van authenticiteit toe.
- Als de Bijbel het product was geweest van latere ‘redacteurs’, zoals veel critici beweren, dan zouden ze dit zeker hebben aangepast om aan te sluiten bij hun eigen begrip. Pas onlangs is het astronomische feit gerealiseerd dat een dag-nachtcyclus alleen maar licht plus rotatie nodig heeft. Een ‘dag’ zonder de zon zou voor de Ouden over het algemeen ondenkbaar zijn geweest.

Had God behoefte aan Miljarden jaren?

en waarom is het belangrijk dat te weten?

Een Anglicaanse evolutionistische priester gaf een goede samenvatting van wat het aanvaarden van de dood vóór de zondeval betekent voor de christelijke theologie:

"...Fossielen zijn de overblijfselen van wezens die meer dan een miljard jaar vóór de evolutie van homo sapiens leefden en stierven. De dood is slechts een fractie van een seconde jonger dan het leven zelf. Kan het dus Gods straf voor de zonde zijn? Het fossielenbestand toont aan dat er door de tijd heen een vorm van kwaad heeft bestaan. Op grote schaal is dit zichtbaar bij natuurrampen. ... Op individueel niveau is er voldoende bewijs van pijnlijke en invaliderende ziekten en parasitaire activiteit. We zien dat levende wezens lijden onder de dood, artritis, tumoren of eenvoudigweg opgegeten zijn door andere wezens. Sinds het begin der tijden heeft de mogelijkheid van leven en dood, goed en kwaad, altijd bestaan. Er is op geen enkel punt sprake van discontinuïteit; er was geen tijd waarin de dood verscheen, noch een tijd waarin het kwaad de aard van het universum veranderde. God heeft de wereld gemaakt zoals zij is... evolutie als instrument van verandering en diversiteit. Ze proberen ons te vertellen dat Adam een perfecte relatie met God had totdat hij zondigde, en dat we ons alleen maar hoeven te bekeren en Jezus moeten aanvaarden om die oorspronkelijke relatie te herstellen. Maar een dergelijke perfectie heeft nooit bestaan. Zo'n wereld heeft nooit bestaan. Proberen daarheen terug te keren, zowel concreet als spiritueel, is een illusie. Helaas staat het nog steeds centraal in veel evangelische preken."

De Bijbel laat er geen twijfel over bestaan dat de Nieuwe Hemel en Aarde een plaats zullen zijn waar geen destructief gedrag, geen dood, geen lijden, geen zonde zal zijn. Maar hoe kan dit herstel worden genoemd als een dergelijke toestand nooit heeft bestaan? We kunnen de glibberige helling zien die we dreigen af te glijden als we het idee van miljarden jaren aanvaarden, met of zonder evolutie, omdat het dood en lijden vóór de zondeval plaatst. Het logische gevolg hiervan is dat het ook het kwaad vóór de zondeval plaatst. En daarbij wordt de hoop op een terugkeer naar een perfecte staat uitgesloten, omdat er geen terugkeer mogelijk is naar wat er nooit was. Het Evangelie zelf wordt daarbij vernietigd.

Vrijwel alle christelijke leiders en theologen die in immense tijdsperiodes geloven in plaats van in de bijbelse tijdschaal, moeten toegeven dat Genesis – opgevat zoals het is, zowel in het Hebreeuws als in vertalingen – een directe schepping leert in zes dagen van normale lengte.

Jezus kwam om ons te redden van de dood, het lijden, de zonde en de scheiding van God, veroorzaakt door het kwaad. Maar wat moeten we denken van passages als Hebréeën 9:22, waar staat: “...volgens de wet wordt bijna alles gereinigd met bloed, en als er geen bloedvergieten is, is er geen vergeving”... Als dood en bloedvergieten al miljoenen jaren vóór Adam als “natuurlijke” processen plaatsvonden, wordt de dood van Christus onbeduidend en niet in staat om voor onze zonden te betalen. En wat is onze hoop als die niet op de Wederopstanding en de Nieuwe Hemel en Aarde ligt? Als de dood een natuurlijk verschijnsel is, waarom rouwen we er dan zo vaak om? Waarom accepteren we de dood niet als een “normaal” onderdeel van het leven? Deze visie berooft het Evangelie van zijn kracht en het offer van Jezus van zijn betekenis. Het volgen van die gedachte heeft ertoe geleid dat veel mensen het christelijk geloof helemaal hebben opgegeven.

Het effect op de kerk

De wijdverbreide acceptatie van de evolutieleer heeft rampzalige gevolgen voor onze jonge mensen, die massaal de kerken verlaten. Christenen die ‘stilstaan’ maar een tijdschaal van miljarden jaren accepteren, zullen het moeilijker hebben om hun geloof te verdedigen en daarom heeft dit invloed op de kerkgroei. Een van de belangrijkste obstakels voor het geloof is de vraag: “Waarom laat een goede God dood en lijden in de wereld toe?” Deze gelovigen kunnen de oorsprong van de dood en het lijden als gevolg van menselijke zonde niet op een redelijke manier verklaren.

Omgekeerd hebben gelovigen die een bijbelse kijk op de wereldgeschiedenis hebben een logische basis om God voor te stellen aan mensen zonder basiskennis van de Bijbel. Dit is precies de aanpak die Paulus gebruikte toen hij tot soortgelijke niet-Joodse toehoorders predikte (Handelingen 14:15–17; 17:23–31). Bij Lystra gebruikte hij de schepping als een belangrijke identificerende factor die God onderscheidde van gewone mensen zoals hijzelf en Barnabas. En in Athene ‘nam’ hij de stoïcijnen en andere filosofen van die tijd ab ovo mee naar Genesis om een fundament te leggen om hen kennis te laten maken met de ware God, in de hoop dat zij zich zouden bekeren van hun ijdele afgoderij.

Als het geloof in de helderheid van de Bijbel iemands vermogen versterkt om het evangelie uit te leggen, en als compromissen zulke schadelijke gevolgen hebben, waarom zou iemand dan een compromis willen sluiten? Vrijwel alle christelijke leiders en theologen die hun redenen presenteren om in enorme tijdsperiodes te geloven in plaats van in de bijbelse tijdschaal, moeten toegeven dat Genesis – begrepen zoals het is, zowel in het Hebreeuws als in vertalingen – een directe schepping leert in zes dagen van normale lengte. En dit wordt krachtig ondersteund door Exodus 20:11, dat deel uitmaakt van de Decaloog en waaruit blijkt dat de dagen van Genesis werden opgevat als dagen van normale lengte, zonder ruimte voor miljoenen jaren of gaten in de tekst. Maar ze geven helaas toe dat de wetenschap het idee *miljoenen jaren* op de een of andere manier heeft ‘bewezen’, wat niet het geval is.

Inconsequent christendom?

Hoewel het mogelijk is om christen te zijn en in een oude aarde te geloven, zou dit erop wijzen dat men niet over de consequenties heeft nagedacht, of dat men de Bijbel niet als de ultieme autoriteit op het gebied van geloof beschouwt. Als Genesis geen waargebeurd, letterlijk verhaal is, hoe kunnen we dan weten wat waarheid is in de

Bijbel? De huidige ‘wetenschap’ ‘bewijst’ ook dat mensen niet herrijzen. Dus als we toestaan dat diezelfde *wetenschap* ons vertelt dat Jezus niet uit de dood is opgestaan (wat consistent zou zijn in een compromiswereldbeeld), dan “is onze prediking leeg, en dat geldt ook voor uw geloof” (1 Korintiërs 15:14). Ons vertrouwen stellen in de *filosofieën* van mensen doet denken aan de man die Jezus beschreef in Matteüs 7:26 toen Hij zei: “Maar iedereen die deze woorden van Mij hoort en ze niet in praktijk brengt, zal zijn als een dwaas die zijn huis op zand heeft gebouwd.” Omgekeerd zei Hij in de verzen 24 en 25: “Wie deze woorden van Mij hoort en ze doet, Ik zal hem vergelijken met een verstandig man die zijn huis op de rots bouwde. De regen viel, de overstromingen kwamen, de wind blies en raasde tegen dit huis; het stortte niet in, omdat het op de rots was gegrondvest.”

Hoe zouden de dagen van Genesis 1 letterlijk kunnen zijn als de zon pas op de vierde dag werd geschapen?

Jonathan Sarfati

We weten dat het enige dat nodig is voor een dag-nachtcyclus een roterende aarde is en licht dat uit één richting komt. De Bijbel vertelt ons duidelijk dat God op de eerste dag zowel het licht als de aarde schiep. We kunnen dus concluderen dat de aarde zich al in de ruimte bevond ten opzichte van dit gecreëerde roterende licht.

God kan natuurlijk licht scheppen zonder een secundaire bron. Er wordt ons verteld dat er in de nieuwe hemel en aarde geen behoefte zal zijn aan zon of maan (Openbaring 21:23). In Genesis definieert God zelfs een dag en een nacht in termen van licht of de afwezigheid ervan.

‘Progressieve creationisten’ gebruiken soms het argument dat de dagen lange perioden waren, hoewel God daar woorden voor had kunnen gebruiken als Hij dat echt had bedoeld. De schepping van *de zon na de aarde* ondermijnt de pogingen van progressieve creationisten om de Bijbel met miljarden jaren in overeenstemming te brengen. Ze moeten deze leer dus wegedeneren. Sommigen beweren dat wat er werkelijk gebeurde op deze vierde ‘dag’ was dat de zon en andere hemellichamen ‘verschijnen’ toen een dichte wolkenlaag na miljoenen jaren verdween. Dit is niet alleen fantasierijke wetenschap, maar ook een slechte exegese van het Hebreeuws. Het woord ‘asah’ betekent ‘maken’ in Genesis 1, en wordt soms door elkaar gebruikt met ‘scheppen’ (bara), bijvoorbeeld in Genesis 1:26-27. Het is pure wanhoop om in dezelfde passage een andere betekenis toe te passen op hetzelfde woord in dezelfde grammaticale constructie, alleen maar om aan te sluiten bij atheïstische evolutionaire ideeën zoals de ‘oerknal’. Als God ‘verscheen’ had bedoeld, dan zou Hij vermoedelijk het Hebreeuwse woord voor verschijnen (ra’ah) hebben gebruikt, zoals toen het droge land ‘verscheen’ toen het water zich op dag 3 op één plek verzamelde (Genesis 1:9). We hebben meer dan twintig belangrijke vertalingen gecontroleerd en ze leren allemaal duidelijk dat de zon, de maan en de sterren op de vierde dag zijn gemaakt.